

Vážené kolegyně, Vážení kolegové,

nastává čas letních měsíců, dovolených a možná i chvíle zklidnění v uspěchaném každodenním životě, ale i přesto se ve zdravotnictví diskutují otázky reformy zdravotnictví, o jejíž části bude jednat poslanecká sněmovna v letních měsících, o vzniku Univerzitních nemocnic. Široce se diskutuje novela zákona o specializačním vzdělávání. Podstatnou otázkou je zejména financování tohoto vzdělávání, kdy současný systém toto neřeší a v řadě případů nechává jak školence, tak akreditovaná zařízení v nejistotě. Nechci se zde zmiňovat o českém rekordu možná stojícím za zápis do Guinnessovy knihy rekordů v počtu specializací, který dle mého názoru by měl být minimálně poloviční až třetinový. Vzdělání včetně specializačního má být postaveno na relativně širokých základech s možností nastavbových či funkčních specializací v průběhu profesního života zdravotníka.

Každý den prožíváme skoro se samozřejmostí evergreeny ve „spektáklu“ zvaném české zdravotnictví (obdobné hry jsou i v jiných zemích), kde každý hájí zájmy zdraví a blaha pacienta s požadavky na vysokou kvalitu péče. Pacienti chtějí právem mít špičkovou světovou medicínu, avšak za české peníze. Zdravotnická zařízení chtějí léčit pacienty co nejúspěšněji, avšak kvalitně, i když někdy mám dojem, že spíše nechtějí pacienty léčit vůbec a předávají si je mezi sebou jako horký brambor s různými výmluvami - není náš rajónní pacient, toto vyšetření má provést praktický lékař a pacienti nakonec končí často s banálními problémy v zařízeních jako jsou odborné ústavy či ve fakultních nemocnicích, které už pacienta nemají kam poslat. Společnosti, které dodávají různé zdravotnické prostředky, léky a další, chtějí samozřejmě to nejlepší pro pacienta s neustálým nárůstem cen či objemu (nejlépe obojího) s jasně definovaným cílem, a tím je tvorba zisku. Plátcí zdravotní péče, chtějí účelně vynakládat prostředky za poskytovanou zdravotní péči, což někdy znamená nehradit ji vůbec a nebo hradit se zpožděním.

Možná jsem některé vztahy zjednodušil, avšak za platnosti těchto reálií, může zdravotnictví obtížně fungovat, natož se rozvíjet. Je potřebné reálného přístupu k situaci a s chladnou hlavou, bez emocí hledat řešení, ve kterém nebude vítězů či poražených. Pokud všichni alespoň částečně sleví ze svých pevných a „zásadových“ postojů, najde se kompromisní řešení, budou moci být vítězové všichni.

V laboratorní medicíně se mění vlastníci a loga zaběhnutých firem, mění se vlastníci nadnárodních korporací, také se mění i vlastníci laboratoří a i v dnešní době stále mohou vznikat laboratoře nové.

I přesto jsem stále optimistou.

Na počátku června 2007 se uskutečnila vrcholná evropská konference našeho oboru Euromedlab v Amsterdamu za hojné účasti kolegů od nás a byla zde ustavena nová organizace EFCC – European Federation of Clinical Chemistry and Laboratory Medicine.

Významnými body, kterými se výbor společnosti zabýval, je příprava VIII. sjezdu naší společnosti, kde odborný program je koncipován do oblasti spolupráce s dalšími laboratorními obory a dalším cílem bylo představit novinky v oblastech, kde přibýlo v posledním období nejvíce poznatků. Vědeckému výboru a koordinátorům bloků se ve spolupráci s dalšími ochotnými členy společnosti podařilo získat významné zahraniční řečníky, kteří jistě zvýší odbornou úroveň sjezdu. Rozhodli jsme se opět pořádat v průběhu sjezdu paralelní sekci firemních workshopů, kde účastníci mají možnost se seznámit s novinkami v oblasti přístrojové techniky a nových diagnostických souprav.

V současné době též vrcholí práce kolem nových webových stránek společnosti.

Jistě by bylo možné se zmínit o novinkách na poli akreditací, standardních postupech, přípravě doporučení, ale to třeba příště.

Kolegyně a kolegové,

dovoluji mi, abych Vám popřál krásné a slunné letní dny, příjemně prožitou dovolenou s Vašimi blízkými a těším se na setkání s Vámi 23. - 25. září v Českých Budějovicích.

Tomáš Zima, 26. června 2007